

i protektionistisk Retning, for saa vidt som de angaar en almindelig Forhøjelse af samtlige Toldsatser. Grunden til, at Enighed ikke har kunnet tilvejebringes, maa altsaa være den, at dette selve denne Sag uvedkommende Hensyn har været afgørende for det konservative Folkeparti og saaledes har forhindret den Enstemmighed, som i og for sig kunde være ønskelig. Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds, som nu talte, har jo afskaaret andre Medlemmer af Tinget, bl. a. mig, fra at inddrage sig i en Diskussion med ham ved at fremstille sig som den, der alene har Forstand paa disse Ting, og frakende andre Evne til overhovedet at bedømme disse Forhold. Dette udelukker mig fra at gøre nogen Bemærkning vedrørende de Betragtninger, der er fremført af det ærede Medlem.

Ministeren for Industri, Handel og Søfart (Stavning): Jeg finder ligesom enkelte af de foregaaende Talere Anledning til at udtale min Paaskønnelse af den Forhandlingsvillighed, der er kommet til Udtryk i det Landstingsudvalg, der har været nedsat, og af den Iver, hvormed det ærede Udvalg under Ledelse af Udvalgets Formand har gennemført disse vanskelige, udviklede og særdeles betydningsfulde Forhandlinger. Ogsaa for de Indrømmelser, der er gjort for at opnaa et Resultat, maa jeg udtale min Paaskønnelse. Det er i og for sig naturligt, at denne Sag, som er af en saa alvorlig Betydning for Nationen, løses under den størst mulige Tilslutning fra Partiernes Side, og jeg synes, at de Indrømmelser, der er gjort for at naa et Resultat, saa nogenlunde har ladet Lovforslaget fastholde den Karakter, som jeg finder det rimeligt at fastholde i en Foranstaltning som denne, nemlig at man for at opnaa det, man tilstræber, kræver, at der bringes Ofre, som er af mere almindelig Karakter og kommer til at hvile paa hele Nationen, saaledes som det bestandig fra min Side har været udtrykt som ønskeligt. Jeg deler den Betragtning, der er udtrykt i Betænkningen, at det var ønskeligt, om denne Sag kunde løstes ud af den partipolitiske Debat. Jeg har flere Gange baade paa Rigsdagen og andetsteds givet Udtryk for Ønsket om en saadan virkelig national Samling i denne Sag, fordi det forekommer mig i høj Grad betænkeligt, at en Sag, som berører et Emne, der er i saa høj Grad følsomt som Valutaen, kastes frem og tilbage under langvarige Diskussioner af politisk Karakter, og det skulde derfor kun glæde mig, hvis man ved det Skridt, man nu staar overfor, ogsaa havde naaet det Formaal,

som hele Udvalget her har givet sin Tilslutning. Men saa meget mere maa det naturligvis beklages, hvad der ogsaa er kommet til Orde baade i Betænkningen og her i Salen, at et Parti, det konservative Parti, trods de Indrømmelser, der ogsaa er givet dette Parti, ikke deltager i den Indstilling, som i Dag foreligger, og som burde have været en Indstilling fra hele Rigsdagen, for at den kunde virke med den fulde Kraft. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem, der sidst talte for det konservative Parti (Schovelin), i, at det vilde have overordentlig stor Betydning, om der stod en samlet Rigsdag bag det, der nu føres frem overfor Befolkningen, overfor Nationalbanken som et Forsøg paa at løse et Problem, som man i 3—4 Aar ikke har kunnet naa til en Løsning af. Det nytter jo imidlertid ikke at fordybe sig i den Kendsgerning, at det ene politiske Parti trods de Indrømmelser, det har faaet, ikke har kunnet gaa med til at indstille, at denne Sag løstes med alle Partiers Tilslutning.

Enkeltheder skal jeg ikke opholde mig stærkt ved. Et Spørgsmaal har jo været stærkt fremme i Folketinget og andetsteds, nemlig det foreslaaede Finans- eller Valutaraad. Naar det har kunnet frafalde i den Skikkelse, hvori det var vedtaget af Folketinget, skyldes det den Omstændighed, at der nu er skabt et andet Organ i Rigsdagsudvalget, som vil muliggøre en stadig direkte Føling med Rigsdagen igennem dets alsidige Sammensætning, og endvidere, at Adgangen til Drøftelse ogsaa med en Erhvervsdelegation ved de Udtryk, der findes i Betænkningen, selvfølgelig ikke er lukket, efter at et Rigsdagsudvalg har faaet den Opgave at være det prøvende og overvejende Organ i disse Sager. Dertil kommer, at nye og betydningsfulde Opgaver netop ved de stillede Ændringsforslag er knyttet til dette Rigsdagsudvalg. Og endelig kan det, som jeg ogsaa har fremhævet tidligere, vel anføres, at Betalingsbalancen i de senere Maaneder har været af en saadan Art, at man maa haabe, at de Foranstaltninger, som tidligere har været stillet i Udsigt som særdeles ønskelige, maatte anses for mindre paakrævede, hvis det skulde være muligt at bevare en saa gunstig Betalingsbalance, som vi i den senere Tid har staaet overfor. Skulde imidlertid dette Haab bryde, vil den Forbindelse, der er skabt med Rigsdagen, jo ogsaa hurtigt vise Vej til den samlede Rigsdag angaaende de Foranstaltninger, som i saa Fald maatte være paakrævede.